

14 Μαρτίου 2023

Η ουσία της υπομονής

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[π. Ανδρέας Αγαθοκλέους](#)

Συνήθως, η συμβουλή σ' αυτόν που περνά δοκιμασία και πειρασμό, μικρό ή μεγάλο, είναι «Υπομονή». Εννοώντας, προφανώς, μια μοιρολατρική αναμονή της τελικής έκβασης, που υποδηλώνει, όμως, κούραση.

Όσο καλοπροαίρετη και να είναι η επιθυμία μας να συμπαρασταθούμε σ' αυτόν που υποφέρει, χρειάζεται αυτό που λέμε να προέρχεται από εμπειρία ή, τουλάχιστον, από καρδιακό πόνο. Αλλιώς, η σιωπή που αφουγκράζεται το βάθος του προβλήματος μπορεί να βοηθήσει πολύ πιο ουσιαστικά από τα λόγια που λέγονται για να λεχθούν.

Ο Χριστός είπε ότι στα επερχόμενα δεινά οι χριστιανοί καλούνται ν' αποκτήσουν υπομονή, γιατί με αυτή θα σωθούν (Λουκ. 21, 19). Οι Απόστολοι μίλησαν για την αναγκαιότητά της κι έφεραν παράδειγμα την «υπομονήν Ιώβ» (Ιώβ. 5, 11). Οι όσιοι και οι ασκητές μακαρίζονται για την υπομονήν που επέδειξαν (δες απολυτίκια) και οι μάρτυρες ζούσαν το μαρτύριο ως «ευχάριστο», στηριγμένοι μόνο στο «θεοδώρητο της υπομονής έμπλαστον»[1].

Η τόσο σημαντική αρετή δεν είναι μια αρετή μόνη της αλλά είναι «περιεκτική αρετή». Στηρίζεται και πηγάζει από άλλες, ώστε να καταλήγει σ' αυτήν. Ο άνθρωπος που υπομένει το κάνει γιατί εμπιστεύεται την πρόνοια του Θεού. Ξέρει ότι ό,τι του συμβαίνει έχει ένα σκοπό, άγνωστο στον ίδιο - γι' αυτό και χρειάζεται η πίστη - αλλά προερχόμενο από τη μεγάλη αγάπη του Θεού. Έτσι, η πίστη με την αγάπη γίνεται δύναμη που ενεργοποιεί την ελπίδα.

Όσο και ν' αναλύσει κάνεις τα ανθρώπινα βιώματα - κυρίως σε οριακές καταστάσεις - πάντα θα έχουν μια έλλειψη που προέρχεται από την ιδιαιτερότητα του βιώματος ως προσωπικού. Όμως, η αναφορά και η ανάλυσή του μας βοηθούν ν' αντιληφθούμε πως δεν συμβαίνουν μόνο σε μας κι ότι χρειάζεται να τα μοιραζόμαστε για να μειώνεται η έντασή τους.

Οι άγιοι Πατέρες, γράφοντας από την πείρα τους, μας παροτρύνουν να υπομένουμε στις θλίψεις και στις δοκιμασίες, όχι μίζερα και με αναμονή που κουράζει, αλλά ως γνήσια τέκνα του Ουράνιου Πατέρα που παιδαγωγεί τα παιδιά Του, θέλοντας να

τους ετοιμάσει για κάτι σημαντικό και να τους δώσει χαρίσματα. Άλλωστε, κανένας απ' αυτούς δεν πέρασε τη ζωή του άνετα.

Οι δοκιμασίες, μικρές ή μεγάλες, μας οδηγούν στην υπομονή που περικλείει την πίστη, την ελπίδα, την αγάπη. Η προσευχή, που πηγάζει από αδυναμία και ταπείνωση, φέρνει τη χάρη του Μεγάλου Θεού μας που ενισχύει και δυναμώνει για ν' αντέξει ο άνθρωπος «έως τέλους». Η Θεία Κοινωνία ενώνει το Θεό με τον άνθρωπο και γίνεται το φορτίο ελαφρύτερο, αλλά, κυρίως, συνοδεύεται με καρδιακή χαρά και ειρήνη, έτσι ώστε να κατανοείται η «χαρά δια του σταυρού».

«Στον προσωπικό και συλλογικό πόνο, κάμε, Κύριε και Θεέ μας, να νιώθουμε πως δεν είμαστε μόνοι. Έχοντας εμπρός μας το δικό Σου Σταυρό, να μειώνεται το βάρος του δικού μας, νιώθοντας στο βάθος της ύπαρξής μας την αγάπη και τη συμπόρευσή Σου, αποκτώντας, ως χάρισμα του αγίου Πνεύματος, την υπομονή που μας ολοκληρώνει και μας εισάγει στη γνώση της Ζωής Σου. Αμήν».

[1] Αλγηδών η αγιότοκος, Εκδ. Ετοιμασία, 2010, σ. 198

www.isagiastriados.com

PERMANENTLY_REMOVED